

**MĂRUL COLECTIVISTULUI ION
PE MASA CUMĂRATĂ
DIN AVANSUL PENTRU
ZILELE-MUNCĂ**

Desen de C. CAZACU

CU... TEMATICĂ

urzica

Ne doare inima, tovarășe director, că trebuie pentru o clipă să închidem ferestrele larg deschise ale biroului dv. scaldat în razele molcome ale primăvaratecului soare, și în care pătrunde ciripitul vesel al copiilor:

*Floricele pe cîmpii
Hai să le-adunăm copii...*

Să închidem așadar ferestrele, spre a auzi mai limpede ciripitul nostru, e drept, mai puțin vesel, pe care însă îl cunoașteți poate mai bine:

*Fraude de mii și mii
Să le povestim copii...*

Intr-un cuvînt, tovarășe director, ne referim la „ciripitul” eretelui Popescu Gheorghe, fostul contabil-șef al întreprinderii, care în două ciripituri și trei mișcări, a executat o interesantă echilibristică. A scos mîna din buzunarul propriu și a băgat-o în fondul întreprinderii, a scos mîna din fondul întreprinderii și a băgat-o în buzunarul propriu. Veți riposta dumneavoastră, pe bună dreptate: „în definitiv, fiecare om are dreptul să dispună de mîna sa cum crede de cuviință”. De acord! Atît doar că această mîna contabilă a făcut o călătorie tur-retur pe cheltuiala statului. Concret: la ducere — cînd dumnealui, Popescu, a scos mîna din buzunar spre a o călători către fondul întreprinderii, buzunarul era gol și fondul plin, iar la întoarcere — buzunarul a devenit plin și fondul ceva mai gol.

Pe respectivul Popescu Gheorghe l-ați propus chiar dumneavoastră în funcția de contabil-șef al fabricii. L-ați propus și l-ați numit, deși i-ați cunoscut... însușirile. Ați cunoscut în amănunt exhibițiile sale de pe vremea cînd era contabil-șef la „Întreprinderea de industrie locală Mehadia” de unde a plecat cu frumoase realizări, adunate cu sudoarea celor două mîini! ... Mîna de fier, ce mai! Ba ce fier, tovarășe, mîna de aur! Mîna de aur, ceas de aur, inele de aur!... Gîndiți-vă ce s-ar fi întîmplat dacă pe un asemenea om, dumnezeu l-ar fi blagoslovit cu trei, patru miini. Evident, dv. nu v-ați gîndit la aceasta. Dv. nu, dar Popescu, da. Popescu s-a gîndit: „Dacă dumnezeu nu mi-a lăsat trei, patru miini, mi-a lăsat în schimb trei, patru întreprinderi!”

Așa că de la „Întreprinderea de industrie locală Mehadia”, datorită unor alți gură-cască, (oh, nu e nici o aluzie la dumneavoastră), a fost încadrat la Întreprinderea de panificație din Turnu-Severin. Tot contabil-șef, bineînțeles. Ce vă miră? Se specializase omul și nu mai putea fura decît în funcția de contabil-șef! Aici, la Panificație (urmează in-

albă, a intrat în piine neagră, a intrat în piine chifle, în chiflă, în cornuri, în japoneze, în covrigi, mă rog, a intrat și-a tot intrat pînă a ieșit cu 42 156 lei! A înghițit deci aproximativ 20 000 de piini! Flămînd! Cu o asemenea foame s-a crezut la un moment dat că suferă de diabet. I s-a făcut analiza, dar nu s-a găsit zahăr. S-a găsit făină! Apoi s-a săturat omul de piine și a trecut la plăcinte. Plăcinte umplute cu mere, cu nuci, cu rahat, învelite în foietaj de bancnote. 11 774 lei plăcinte! Plăcintele însă le-a mîncat la unitatea din Baia de Aramă. Meticulos, cum l-ați știut, Popescu a lucrat planificat: a mîncat pe raioane. În raionul Turnu-Severin a mîncat piine, în raionul Baia de Aramă a mîncat plăcinte. E drept că după aceea a mîncat și doi ani de la Tribunal, dar pe urmă a scăpat. Asta însă n-a însemnat nimic pentru dumneavoastră. Socoteala pe care v-ați făcut-o a fost simplă: un om care posedă o sumă atît de importantă, plus două corpuri de case, este un om cu greutate, cu serioase garanții materiale.

Și l-ați angajat. L-ați angajat, deși vă erau prea bine cunoscute incursiunile sale în avutul statului. Iată deci pe Popescu Gheorghe cocotat sus, în funcția de contabil-șef al Întreprinderii de confecții „Porțile de fier”. La această întreprindere ochiul ager al Popescului a sesizat imediat unele amănunte: aici fiecare om e specializat într-o anumită muncă. Unul în croitul cămașilor, unul în confecționatul bluzelor, altul în mîncaci, un altul în manșete. Dumnealui, Popescu, s-a specializat în buzunare... Ce mai tura-vura, la un control inopinat al ministerului, omul adus și numit de dumneavoastră a fost prins cu tot felul de matrapazlicuri (vezi piinea și plăcintele)...

A plecat Popescu de la întreprindere și a ajuns la Tribunal. I s-a făcut inventarul fraudelor, iar la rubrica „Solduri” a ieșit cu un beneficiu de 4 ani!

În încheiere, ținem, tovarășe director, să ne răspundeți la următoarea întrebare: Acei gură-cască din conducerea fabricii de confecții nu se simt oare cu nimic vinovați? Cînd l-ați numit pe acest individ în postul de contabil-șef nu ați simțit oare mirosul de plăcinte pe care l-a adus cu sine acest om? Să presupunem că aveți guturai și că nasul vă era înfundat. Dar ochii? Dar urechile?

Iată motivele ce ne-au silit să închidem pentru o clipă ferestrele biroului dumneavoastră, scaldate în razele molcome ale primăvaratecului soare, ferestre prin care pătrundea ciripitul vesel al copiilor:

*Floricele pe cîmpii
Hai să le-adunăm copii.*

Le-am închis, tovarășe director, spre a auzi mai limpede ciripitul dv.:

*Fraude de mii și mii
C-am căscat gura, copii!...*

Cu deosebită stimă și respect,

URZICA

— Bine, frate, rebuterile astea nu-ți spun nimic?
— Poate... dar eu, cînd lucrez, nu stau de vorbă!

Desen de RIK AUERBACH

U
N
P
R
O
C
E
S
O
M
A
N

*Maistrul Niculiță, cum se presupune,
A băgat deunăzi prima acțiune,
Cu dovezi și acte indosariate
Ca să i se facă, în sfîrșit, dreptate.
Intimplarea-n sine, judecată-n grabă,
Cînd îl știm pe maistru ca un om de treabă,
A stîrnit prin secții ample comentarii,
Discutînd de asta pînă și portarii.
Oare, Niculiță are vre-un dușman
Devenit deodată un «procesoman»?
Doar, ne-a declarat-o dînsul personal,
Nici n-a pus piciorul într-un tribunal.
Și e fapt notoriu, bine stabilit,
Că la strungărie toți l-au îndrăgit.
Are experiență multă și răbdare
Și cite-o povață pentru fiecare.
Tot ce iese bine, simți cum îl încîntă
Iar cînd se greșeste, nu se înfierbîntă.
Și-i glumeș bătrînul, pus mereu pe șoldă,
Dar îl știe-o lume, bun ca piinea caldă.
De aceea, astăzi, furtul ca atare
În uzina-ntreagă a stîrnit mirare.
Cine-o fi pîrîitul? e din strungărie?
Sînt dovezi și martori de la sculărie?
Cînd e primul termen? Nu s-a aminat?
Oare vinovatul are avocat?
Și-uite-așa tot zvonul prinde rezonanță
Însă adevărul va ieși-n instanță.*

*Iată adevărul, fără paravan:
Maistrul Niculiță e «procesoman»!
Ne-a convins instanța, cum era și logic,
Și deși procesul este tehnologic,
El, cîtînd pricină multor operații,
Ne-a adus, cu probe, grave acuzații:
Cică, nu există vre-o economie
Mai cu greutate la turnătorie,
Că la strungărie, neglijăm minutul,
Și-am uitat ce-nseamnă a scădea rebutul.
Iar la finisare, din comoditate,
Nu-i preocupare pentru calitate.
Și-ncă multe pricini bineînțelese
Pentru care maistrul, ne-a făcut proces.
Ba dădu cu vina și-n tehnician.
Deci, fără-ndoială e «procesoman»!
Numai că-n uzină, noi am vrea să fie
Permanent această «proccsomanie»
De pe urma căreia, mult ne-am bucura
Căci n-ar pierde nimeni, toți am cîștiga!*

AL. LĂPUȘNEANU

BALADA BUNULUI GUST

Poete, scrisul dumentale
Se-agită-n spațiul îngust
De reverii orizontale
Pe care nu le mai degust.
Cînd cînți iubitei ideale
Voluta albului ei bust
Cu vechi imagini imorale
Te-ntreb, păi unde-i bunul gust?

Mimînd pe Gerald și Proust
În introspecții senzuale
Producî un mărunțș vetust
Evaluat la cinci parole.
De gîndurile-ți acefale,
Ți-ar spune hohotînd robust
Ironicul Caragiale:
— Păi unde-i, nene, bunul gust?

Cînd la o palmă de sandale
Ți-atîrnă-un pantalon îngust
De sub o haină lată-n șale
Mărturisesc că mă desgust
Văzîndu-te cum mergi pe Cale
Cu siluetă de arbust
Din zonele subtropicale.
Te-ntreb: — Păi, unde-i bunul gust?

Cînd viața-n versurile tale
Nu are sevă și nici must,
Ci-i strînsă-n vechi lozinci banale,
Te-ntreb: — Păi, unde-i bunul gust?

MIRCEA PAVELESCU

Desen de EUGEN TARU

SCUTUL FASCIȘTILOR

Lunea, zi cu ghinion

Acu, să nu vă închipuiți că aș fi un om superstițios! Că, de fapt, eu sînt maistrul la presa automată. Cînd am venit în secția asta mă gîndeam: materie primă am, mașină bună am, pricepere am, să tot fac depășiri de plan. Mă și vedeam încasînd primă... primă. Nici nu-mi trecea prin cap că în curînd voi intra la idei... Căci, vă spun drept, de-o vreme, am ajuns să mă tem de ziua de luni. Pentru mine, lunea e zi cu ghinion. Mulți vor rîde, fiindcă așa ceva mai cred doar babele care spun că zi cu ghinion e marți. Eroare gravă. Eu, cel puțin, nu mai cred. Sînt mai avansat. Eu cred în luni.

În prima luni, după ce mi-am luat secția în primire, vine la mine mecanicul Tudorică:

— Tovarășe maistru, a stat compresorul.

— Cum se poate? mă mir eu. Să opresc presa cînd m-am apucat de lucru?

— Dar n-avea grijă. L-am demontat și-n 3-4 ore e gata.

— Cum, frate? Să pierd 3 ore, tocmai azi, cînd îs odihnit și am spor la treabă?

— Spor? rîse Tudorică. Ce spor? Iaca, cu n-am nici un spor azi, și-o spun cinstit.

Și de unde pînă atunci avusesem zilnic o depășire serioasă, în lunea aceea am fost sub normă.

La început, adică după primele două-trei „luni“ de astea, n-am dat atenție faptului, deși îmi punea prima în mare pericol. Dar cînd într-a patra luni veni iar Tudorică să-mi spună că i s-a stricat mano-

Ce-i de făcut? Că doar, împotriva superstițiilor trebuie luptat. În primul moment, m-am gîndit să-mi iau ziua de odihnă luni. Dar am renunțat, deoarece luni e zi de odihnă pentru teatre și n-am vrut să mi se spună că fac pe vedeta.

Dacă am văzut că nu-i nici o scăpare, m-am dus la șeful produc-

mergea minunat. Pe la 12 nu mai pot și-i spun:

— Bravo, tovarășe! Ați luat măsuri bune, că merge treaba de minune. Au avut efect, vedeți?

— Aș! făcu el plictisit. Efect a avut măsura luată de Stănică pe linie de sport.

— Sport? fac eu nedumerit.

— Da, da, sport! Au schimbat centrul...

— Aha! Adică rotorul la compresor, încerc eu, crezînd că vorbește la figurat.

— Nu, frate, Ia... echipa de fotbal. De aia am cîștigat cu „Metalul“.

— Și ce are asta cu compresorul nostru și cu ghinionul de luni dimineața?

— Păi, uite că are! Că Tudorică, cum pierde echipa noastră un meci duminică, lunea e amărit și nu mai are chef de treabă...

De atunci am scăpat de grija zilei de luni și de ghinion. În schimb, am altă grijă: caut urgent un portar pentru echipă, că actualul e cam slăbuț.

metrul și nu poate controla presiunea m-a fulgerat un gînd:

Să știi că lunea e zi cu ghinion. Ca dovadă, marțea trecută, cînd era în 13 și cînd mi-a tăiat calea pisica neagră de la cantină, am avut cea mai mare realizare. Deci, fără îndoială, lunea e cu buba.

Și am făcut împreună un plan de acțiune pentru întîmpinarea zilei de luni. S-au luat și măsuri tehnice, încît eram sigur că luni treaba va merge strună. Abia așteptam lunea următoare.

Am venit la fabrică mai devreme. A venit și șeful producției. Totul

SANDU LĂPUȘ

"Odihră" unui actor

Prolog

Vacanță! Soare! Munte! Brazil! Ozon!
Plus subsemnatu-n vilă la balcon
Distribuit invers de minister
(Romeo sus, Julieta la parter).

Tabloul I

Julieta, țesătoare renumită,
Cum am sosit, la bal mă și invită.
Program artistic! Public! Deci, mă rog!
M-am oferit să spun un monolog.
Felicitări! Aplauze! Succes!
Și popularitate mai ales!

Tabloul II

A doua zi, mă pregăteam de cină
Cînd iată că în sală, la cantină,
Un omuleț c-un zîmbet amical
(Era un responsabil cultural)
Mă imploră ca nu cumva să-l las
Și să recit ceva (un șfert de ceas)
La club, după-amiază pe la patru,
În cadrul conferinței „Despre teatru“.

Tabloul III

Desigur am primit zîbind și eu
Și iată-mă prezent la „matineu“
Dar n-apucați să ies din sală bine
Că m-au rugat și seara a susține
O prezentare (fie și sumară)
La un concert de muzică ușoară.

Antract

Julieta îmi lăsase-o mică notă:
„Te-am așteptat! În zori urcăm la Cotă“.
... Trei ceasuri am dormit, dar ce plăcut e
Sus la Hotelu'—1400.
Aci eram profund încredințat
Că nu o să mai fiu... solicitat.

Tabloul IV

...Am coborît tîrziu în stațiune,
Dar iată, portăreasa mîndră-mi spune
C-am fost poștit a doua zi-n Predeal
Să-mi dau concursul la un... festival.

Tabloul V

Cum la Predeal erau și cetățeni
Din Cîmpina, Azuga și Bușteni,
Făcui pe Valea Prahovei naveta
Invidiind-o-n gînd pe Julieta
Pentru norocul care l-a avut
Că nu și-a luat războiul de țesut.
Că poate ar fi pus-o cineva
Să țese, benevol, cîte ceva.
De pildă, coșcoaga covor persan
Făcut în timpul liber peste plan.

Epilog

Concediul nu știu cînd s-a sfîrșit!
La teatru (pentru că sînt odihnit)
Directorul m-anunță că-n turneu
Urmează a doua zi să plec și eu.
Itinerarul este ideal:
Bușteni, Sinaia, Cîmpina, Predeal!

— Cred că au înțeles de-a-ndoaselea drepturile egale!

Desen de H. LERU

AM UN FOC LA INIMIOARĂ

Da... am un foc la inimioară, dar să nu credeți că e un foc sentimental sau vreun text de muzică ușoară. Nu că nu scriu texte de muzică de frica criticii, că la radio, nu-i vorbă, nici nu se prea anunță autorul textului... Textul meu are alt subtext și e legat de profesia mea.

Aflați despre mine că joc tot revistă... chiar pe aripi... și focul despre care vreau să vă vorbesc nu e în aer ci în sală. Fiecare spectacol are un final. Dar nu fiecare spectator pleacă după final.

Înainte de a se termina spectacolul vezi în fiecare seară cîte un cetățean ridicîndu-se și deranjînd pe ceilalți care vor să vadă tot spectacolul, cum se repede spre garderobă ca să fie cu două minute mai repede acasă. Astfel mi s-a întîmplat să aud într-o seară o cetățeană spunînd aproape în gura mare în sală, în timp ce eu pe scenă spuneam:

— Am cîntat în drumul nostru dragostea... — „Galoșii! Mitică, nu uita galoșii!“... Unii au rîs, alții s-au mirat, eu m-am enervat și cetățeanul nu s-a sinchisit și s-a dus după galoși...

Și cîte n-am făcut ca să convingem spectatorii să rămînă pînă la final pe scaun!

În revista „Cer cuvîntul“ apăream în final și spuneam: — Am observat că specta-

torii sînt grăbiți. Cum simt că e finalul auzi în sală: — „Hai Gică, e tîrziu, ne așteaptă mama.“ Pînă la ora 11 nu și-a adus amînte de mama, acum a găsit-o dorul. În felul ăsta noi cîntăm ca nebunii pe scenă și dumneavoastră plecați. De data asta eu plec înainte și dumneavoastră rămîneți fiindcă s-a terminat. Electrician, lumina în sală!... Eu fugeam spre ușă, lumea rămînea mirată, spectacolul se termina și comentariile unora erau următoarele:

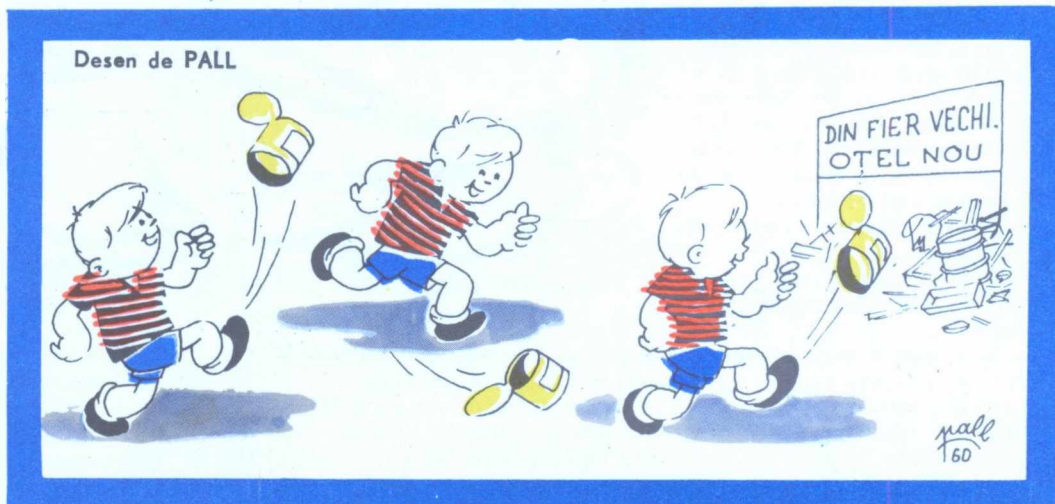
— Ne-a păcălit Stroe... Ne-a dus...

Acum, adevărul adevărat e că fenomenul e destul de rar. Dar și rar de ce să se întîmple? Fiindcă, uite, într-o duminică dimineața la spectacolul „Pe aripile revistei“ la final nici un spectator nu s-a ridicat să plece. Au aplaudat călduros și au stat neclintîți pînă-n ultima clipă. Impresionat, am spus: Iată niște bucureșteni drăguți... N-am avut ce face, fiindcă unul mi-a răspuns: „Pardon! Scuzați, noi sîntem bucureșteni din provincie“...

Și atunci o întrebare: Dacă nu se grăbeau să plece provincialii, care stăteau departe, de ce se grăbesc ai noștri?

Am un foc la inimioară...

N. STROE

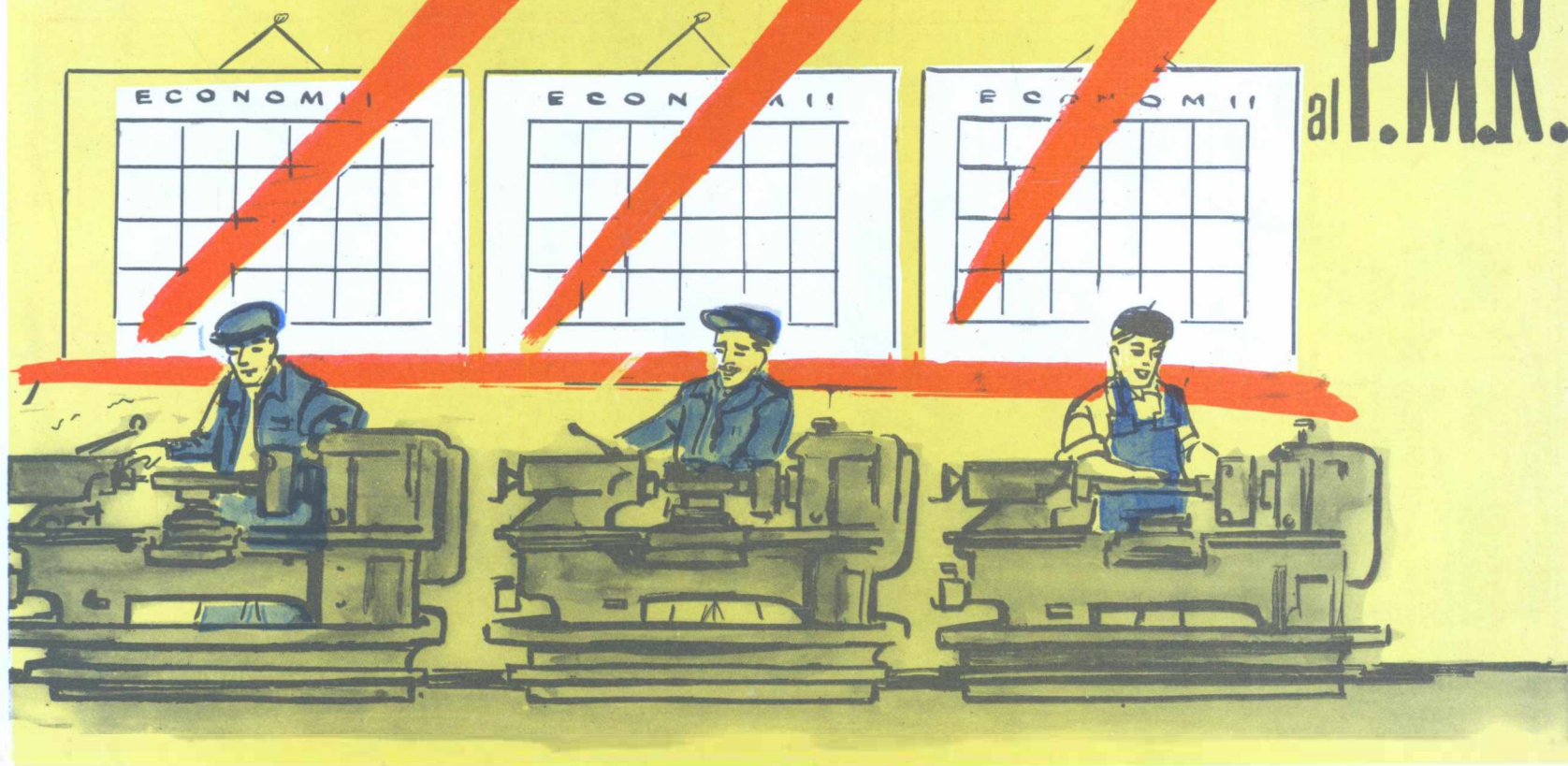
GRIGORE POP

FĂRĂ CUVINTE

În cinstea Congresului

al

lea
al P.M.R.

Desen de NELL COBAR

AUTOPORTRET *literar*

*Am fost poet — se zice cu talent
Imprăștiat prin eșemere pagini.
Fugind de jocul sterpelor imagini,
Mi-a fost mai drag cuvântul contondent.*

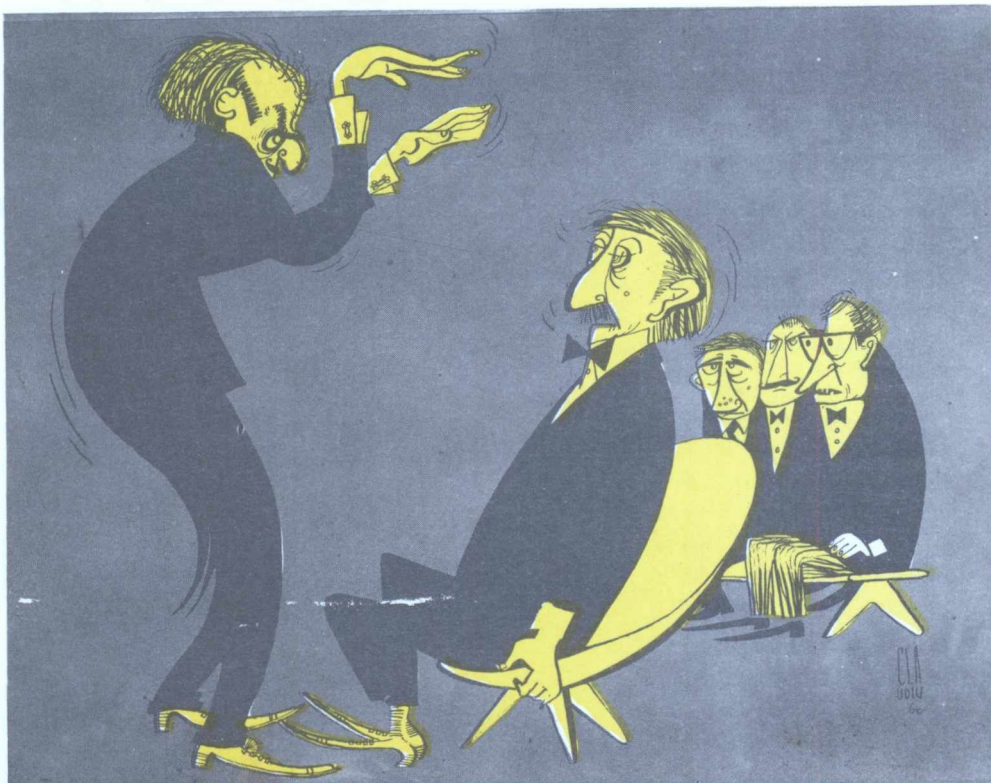
*Am măturat ciulinii din paragini
Să crească-n urmă NOUL, abundent,
Căci versul îl socot eficient
Chiar când e-amar ca sucul de patlagini.*

*Iar dacă mă încearcă vre-un regret
E doar acela că, deși poet,
N-am tipărit, ca alți conștrați, volume...*

*La Editură-n van m-am strădui:
Satiricul, se pare, că-i sortit
Să publice doar „Opere postume“!*

STELIAN FILIP

In Occident prețurile alimentelor au crescut din nou

— Spiritul nu vrea să se reîncarneze! Pretinde că-i carnea prea scumpă!!!

Desen de N. CLAUDIU

DESENE DE LA CITITORI

Desen de DEMIAN IOSIF (Oradea)

— Vai, dragă, ce pălărie drăguță!
Și nătăflețul acela a aruncat hirtii
în ea..

In unele frizerii
se joacă table

— Vă salut! Cît mă costă, vă rog, un tuns?
— ... șase-șase!

Desen de N. STĂNESCU (Buzău)

Desen de GH. ROLEA
(preparator, București)

— Alo! Reveniți mai târziu. Momentan, nevastă-mea e
la BUȘTENI.

— Tu ce spui nevestii cînd mergi firziu acasă?
— Eu nu-i spun nimic: spune ea destule!

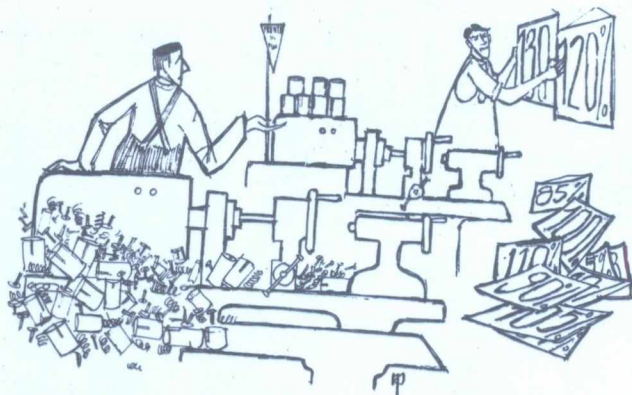
Desen de MORARIU ROMEO
(student, București)

Desen de GH. RĂDULESCU
(student, București)

— Iar ai adus o notă mică?
— O, nu, tată! Azi, tovarășul profesor
a spus că mi-a dat un doi cît mine
de mare!

Desen de PAUL NEAGU
(student, București)

CODAȘUL: — Și maistrul zicea că eu sînt singurul care
mai face rebuturi!?

Desen de A. NICULESCU
(tehnician, București)

REBUTURILE
— Ce faceți, măi băieți?
— Strîngem fier vechi.

Amecdotă istorice

Mult mai comic

Ca invitat într-o societate de magnați ai trusturilor, Mark Twain povestește întâmplări atât de vesele, încât ascultătorii rîdeau cu lacrimi. Un magnat al petrolului, încântat de umorul lui Twain, îi spuse că ceva atât de comic n-a mai auzit și-l puse mîna în buzunar ca să scoată batista.

Ohol replică Mark Twain, tocmai observ ceva și mai comic și în special mai rar, și anume: cum un rege al petrolului bagă mîna în propriul lui buzunar.

Climă sănătoasă

Un prieten al lui Bernard Shaw, care-l vizită în casa lui de la țară (Hertfordshire), îl întreabă de ce și-a ales tocmai acest colț de țară. Shaw își conduse prietenul la cimitirul satului și-l arătă o inscripție pe o piatră funerară: „Aici odihnește Jane Ebersby, născută în 1812, decedată în 1895. Viața ei a fost scurtă”.

Shaw completă: Aici trebuie să fie o climă sănătoasă!

În minoritate

O comedie a lui Shaw avu un succes răsunător la premieră. În mijlocul aplauzului furtunoase se auzi un singur fluierat strident. Shaw, care apăruse împreună cu actorii în fața rampei, ca să mulțumească, auzi fluieratul și făcu un semn că dorește să vorbească și, adresîndu-se către spectatori, spuse: Domnule care m-ai fluierat, sînt cu totul de acord cu d-ta asupra piesei. Dar ce putem face noi doi contra unei astfel de majorități?!

Tot Bernard Shaw

La o invitație făcută lui Shaw, acesta răspunde telegrafic: „Sînt cu multă părere de rău împiedicat de a veni. Minciuna urmează prin scrisoare”.

Sînt unii care nu văd mărirea producției decît numai prin marea mecanizare, neglijînd mîca mecanizare

IDOLUL

Material pentru brigăzile artistice de agitație

Se poate!

PREZENTATORUL:

Cîteodată, ce să-i faci,
Aduci vorba despre... vaci,
Ca-n sceneta următoare
Unde, după cît se pare,
S-a iscat în sensul strict
Un conflict,
Între ele... vacile
Și îngrijitorul care
Are
Anumite... racile.

(Dintr-o parte a scenei intră Tirică. E cam supărat. Din cealaltă parte intră Mihai)

MIHAI:

Ce-i Tirică, ce-ai pățit?...
Pari puțin cam cătrănit!

TIRICĂ:

Sînt mai mult decît mă vezi
Și mai rău decît mă crezi;
Păi de-o lună pasă-mi-te
De cînd îngrijesc de vite
Am o droaie de necazuri....

MIHAI:

Zău Tirică?... Îți fac nazuri?

TIRICĂ:

Nazuri puțin zis... eu spun că
Îmi fac greutăți în muncă...
Una singură-i mai brează
Celelalte... sabotează.

MIHAI:

Cum, măi frate, prin ce fapte?

TIRICĂ:

Păi nu vor să deie lapte!
De la toate-abia de pot
Un șistar, la mulș, să scot.
În schimb orișice le-aș face
Gura nici că le mai tace.
Toată ziulica zbiară
Că-mă scot din grajd afară.
Parcă-ar fi pline de draci
Zici că-s capre și nu vaci...
Cum să mai fiu vesel, frate?

N-am dreptate?

MIHAI:

Poate nu te ostenești
Îndeajuns cînd le hrănești!

TIRICĂ:

Ce vorbești? Ai fi voit
Să le dau fîcat prăjit?
Mîine poate că mi-or cere
Știu eu,... să le-adăp cu bere.

MIHAI:

E de-ajuns să le fi dat,
Doar porumb însilozat,
E la mîntea orișicui...

TIRICĂ:

Ba să-și pună poșta-n cui!
Că eu unul nu mă las
Să-mi dea lapte mult și gras
Și pe urmă hrană bună...

MIHAI:

Va să zică... vrei arvună
Fără să gindești că poate
Vacile sînt nemîncate.

TIRICĂ:

Ba sînt încăpășinate!...

MIHAI (ironic):

S-or fi înțeles...

TIRICĂ:

...Vezi bine
Să mă facă de rușine!

MIHAI:

După cum văd, măi Tirică,
Umblî cu ocaua mică...
Nu știu cum o-ntorci, cum faci
Și dai vina... doar pe vaci...

TIRICĂ:

N-ai dreptate... zău așa!
De Joiana spun ceva?
Nu c-a fost a mea-nainte
Da-i isteasă și cuminte
Și dă lapte... într-adevăr
O găleată și-un ciubar!
Păi atunci să-mi spui, se poate
Să nu-i dau înțietate?
Cum să n-o hrănesc în lege
Cînd o văd cum mă-nțelege.
N-am dreptate, măi Mihai?

MIHAI:

Măi Tirică... nu prea ai,
Tu ești pentru una mumă
Și pentru-alelalte... ciumă!

TIRICĂ:

Ce? Dai vacilor dreptate?
Păi se poate?

MIHAI:

Da, se poate!
Văd că te mai trag de poale
Gînduri... individuale.
Eu n-aș proceda așa...

TIRICĂ:

Te privește, treaba ta
Să faci după capul tău
Cînd vei fi în locul meu...

MIHAI:

Păi chiar sînt...

TIRICĂ:

Ce ești adică!

MIHAI:

Sînt în locul tău, Tirică...

TIRICĂ:

Și mi-o spui de la obraz?

MIHAI:

Sînt numit...

TIRICĂ:

De cînd?

MIHAI:

De azi!

TIRICĂ:

Și Joiana?...

MIHAI:

Ei, mai las'că
N-o s-o pun eu să slăbească,
Dimpotrivă măi, eu aș
Vrea pe toate să le-ngraș
Să dea cît Joiana lapte.

TIRICĂ:

Nu se poate!

MIHAI:

Ba se poate!

I.R.

SE TREZESC POPOARELE AMERICII DE SUD...

„MĂSURI PENTRU ASIGURAREA BUNEI DESFĂȘURĂRI”

Nu știm dacă scena s-a petrecut în cabinetul președintelui curții de casație din Atena, sau chiar în cabinetul ministrului de justiție al Greciei. Cert este că această per-

o plimbare gratuită pe locurile neumblate pe care a umblat Ulisse, rătăcitorul mărilor.

— Mi-e teamă că nu-i interesează Ulisse, excelentă. Ei vin anume ca să asiste la proces.

DIN ZONA DOLARULUI

MARFA UNUI COMIS — VOIAJOR

Ultimul dialog

— Salut, domnule om! Sînt Schneider Krupp-Dupont-Wikers et compania! Casă de încredere, marfă serioasă! Rezultate garantate și verificate! Cine cumpără la noi nu mai reclamă niciodată!

— Ce aveți de vinzare?

— Bombe, ghiulele, tunuri, puști, mitraliere, bombe cu gaze, bombe cu bacterii, gloanțe... Tot ce vă dorește inima! Tot ce strivește, sîrteacă, doboară, dărîmă, rănește, taie, spintecă, sufocă, pulverizează și nimiceste!

— Nu-mi trebuie.

— A, nu se poate! Cum să refuzați tunulețul ăsta minunat, ultimul strigăt al tehnicii? Vă rog încercați unul singur și vă veți convinge.

— Cum să încerc?

— Trageți cu el!

— În cine?

— Cum în cine? În vecinul dumneavoastră! Trageți-i o ghiulea în cap.

— Vecinul meu e un om cumsecade. Are nevastă și copii. Pentru ce să-i dau cu ghiuleaua în cap?

— Cum de ce? Ca să tragă și el una înapoi!

— Și eu am nevastă și copii, ce, vrei să mi-i omoare?

— Ferească dumnezeu! Vă facem noi un adăpost minunat. Vă băgați acolo nevasta și copii și ați scăpat de grijă! Ieftin, curat, igienic!

— Și eu ce fac?

— Mata faci război! Cineva trebuie să-l facă, nu?

— De ce?

— Păi ca să se consume bombele,

— Nu mă interesează! Arunc-o-n mare!

— Se poate? Am băgat bani în ea! Ce v-a venit așa deodată, domnule om? Erați un client minunat! Poate vreți marfă mai modernă! Avem cu hidrogen...

— Nu-mi trebuie!

— Domnule om, fiți om! Gîndiți-vă și la noi! La firma noastră! Avem și noi copii care se plimbă cu iahturi, avem neveste și fete care au nevoie de vizon, de mașini, de vile... De unde să luăm bani? Că degeaba n-o să ne dai bani!?

— Nu!

— Domnule om, un moment! Poate că n-am vorbit cum trebuie! O clipă doar, să scot trîmbița! Ta, ta, ta, ta, ta, rata, rata, ta! Ei? Nu simțiți nevoia să cumpărați barem o pușcă? Sună trîmbița! Ta, ta, ta, rata, rata...

— Oprește! Cumpăr!

— Sînt fericit! Ce vreți să cumpărați?

— Trîmbița! Cît vrei pe ea? Vreau s-o dau la copii să se joace cu ea!

RADU STĂNESCU

dar fără martori.
 — Cum, fără martori?
 — Adică fără spectatori. Noi între noi.
 — Adică, el între noi.
 — Exact. Intre noi, el e mai sigur.
 — Și noi. Numai că fără spectatori nu se poate.
 — Ba se poate.
 — Ba nu. Mai întâi vor veni ziaristii.
 — Vor veni și vor pleca. Nu-i primim.
 — Pe urmă, avocații.
 — Nici pe ei nu-i primim.
 — Bine. Să zicem că nu i-am primi pe ai noștri. Dar ce ne facem cu musafirii din străinătate? În fiecare zi sosesc ziarști, avocați, oameni de vază... Debarcă la Atena.
 — Foarte frumos din partea lor. Atena e doar un centru turistic. Le vom arăta Acropole.
 — Ei vor să le arătăm procesul.
 — Procesul, să știi, n-are nici un interes turistic. Mai bine le arătăm Olimpul, muntele în care au trăit și au murit zeii. Ce zici?
 — Eu nu zic nimic. Dar ei vin anume ca să asiste la proces.
 — Știi ceva? Dăm un spectacol la operă și-i trimitem să asiste acolo. Sau le oferim

— Glumiți, excelență. Au pașaport.
 — Se anulează.
 — Au toate vizele.
 — Afară de una.
 — Care?
 — Cea care o instituim acum. Să aleagă: ori Acropole, ori decolarea retur. Basta!

Cum spuneam, nu știm dacă dialogul de mai sus a avut loc în cabinetul ministrului de justiție sau al președintelui curții de casație. Totuși, undeva trebuie să se fi desfășurat, de vreme ce, deși sosite la Atena, s-a refuzat intrarea în oraș unor personalități venite să asiste la recurs: avocatul francez David Lambert, ziaristul italian Dante Gruicchi, deputatul italian Mario Assenato, secretarul sindicatului internațional al ziaristilor etc.

După cum se pare, autoritățile grecești vor să demonstreze că nu numai justiția trebuie să fie oarbă, ci și opinia publică. Dar dacă nu se vede, se aude. Și dacă se aude se scrie. Și dacă se scrie se citește. Așa că tot se vede.

V. P.

— Cum nu vă trebuie!? Ce, vă jucați cu istoria? Nu vreți să ajungeți ca Cezar, ca Hanibal, ca Napoleon? Să vi se facă statui, monumente... Ce frumos v-ar sta călare pe un cal de bronz, cu sabia în mână, iar la picioare cu o plăcuță de marmură pe care să scrie cu litere aurite: Aici zace eteșera, etcetera.

— Vreau s-ajung erou ca Pavlov, Pasteur, Flemming...

— Asta-i greu! Bătaie de cap! Trebuie să înveți, să studiezi... Pierdeți vremea! Cu marfa mea ajungeți erou într-o clipă! Mecanisme simple! Se ia bomba, se aruncă peste vecin și gata, ați ajuns monument!

— Nu mai vreau!

— Domnule om, nu se poate! Cum, nu mai vreți? Am marfa gata! Ce să fac cu ea?

NOSTALGIE

Desen de
 CIK DAMADIAN

ȘTIRI ULTRASCURTE

După cum anunță „Sunday Pictorial”, Bundeswehru urmează să trimită în Anglia unități militare vest-germane „pentru instrucție și antrenament”.

Asta, după ce și Pentagonul a trimis în Anglia trupe americane.

Vorba proverbului: „O nenorocire nu vine niciodată singură”...

În localitatea Waegwan, la 350 km sud de Seul, patru soldați americani au linșat patru țărani din Coreea de Sud, pe care-i acuzau de furt. Cu acest prilej, cei patru soldați americani au furat și hainele celor linșați. Fapt pentru care, firește, nu i-a linșat nimeni.

Spectatorii unui meci care a avut loc la Modena (Italia), nemulțumiți de felul cum și-a îndeplinit misiunea arbitru Sergio Ferrari, au aruncat pe teren toate corpurile tari care le-au venit la îndemână, îndeosebi pietroaie. Apoi, nemaivînd pietre la îndemână, au dat năvală în vestiar și au distrus hainele echipei favorite de arbitru. Așa că, după ce marcase un gol, jucătorii au rămas... goi!

Nedumerire

Senatorul Kennedy, unul din candidații la președinția S.U.A. din partea partidului democrat, a arătat că 17 milioane de americani se culcă în fiecare seară flămînzi.

*In Chicago, Kimbley Victor
 Dintr-un cartier de rînd,
 E de un deceniu pictor
 Și cam tot de-atunci, flămînd.*

*În situația-i precară,
 Vrînd-nevrînd el s-a decis
 Ca în fiecare seară
 Să mănînce... doar în vis.*

*Da-ntr-o zi păru mirată
 Sora lui, venind la el
 Și văzînd pe zid pictată
 O friptură de purcel.*

*— Un colțel, o fripturică
 De îți lasă apă-n gură?
 Iară fratele-i explică:
 — Este chiar... după natură!
 Ea — acum și mai uimită:
 — Știi că îți admir penelul,
 Însă sînt nedumerită:
 Cum ți-ai procurat... modelul?*

VALERIU FILIMON

- Ah, ce minunat vă prinde rolul, tovarășe șef!
- Și pe tine, lonescule!...

Desen de V. TIMOC

(Scenetă într-un act și opt... sifoane)

Acțiunea se petrece într-un restaurant.

UN CLIENT: Tovarășe ospătar! Ți-am cerut un sifon.

OSPĂTARUL: Numai decît, tovarășe. Bard! Un sifon mare, repede...

BARMANUL: Gataaa! Ia-l...
OSP.: Încearcă-l.

BAR.: Poftim!
OSP.: Nu spre mine, măi...

BAR.: Na, că nu se mai oprește.
CASIERA: Ce faci, tovarășe?

Mă stropești?
BAR.: Pardon... Stai că-l pun cu capu-n jos. Gata...

OSP.: E defect. Nu mai stă. Altul...

BAR.: Să-l încercăm pe ăsta. Dă-te la o parte...

CASIERA: Stai să-mi iau balonul... Gata!

BAR.: Nimic. Ți-a scurta...
OSP.: Hai omule, că se grăbește clientul. Altul...

BAR.: Nici ăsta nu curge. Are țeava prea lungă... Altul. Am găsit unul bun!

OSP.: Uraaa! Curge!
BAR.: Curge peste tot...

OSP.: Nu-i bun. Dă-l pe ăla de sus...

BAR.: Nici ăsta nu vrea.
OSP.: Mai apasă.

BAR.: Nimic...
OSP.: Apasă mai sus...

BAR.: Țadarnic!
OSP.: Apasă mai jos...

BAR.: Degeaba. Are mînerul înțepenit...

OSP.: N-ai o cheie franceză?
BAR.: Am un patent.

OSP.: E bun. Hai... apasă...
BAR.: S-a rupt!

OSP.: Patentul?
BAR.: Mînerul...

OSP.: Aruncă-l.
BAR.: Sifonul?

OSP.: Mînerul!
BAR.: Ce facem? A mai rămas doar unul...

OSP.: Ia-l!
BAR.: Are capul strîmb!

OSP.: Ține-l invers. Nu capul tău, capul sifonului. Așa...

BAR.: Nimic!
OSP.: Scutură-l. Aha! Mai tare...

BAR.: A făcut clăbuc.
CASIERA: Fugiiiți! Fisîie!

BAR.: Nu-i nevoie. Stați pe loc. A plesnit pașnic.

OSP.: De mîine vin în zale. Ce facem? Mai încercăm?

BAR.: La transportul viitor. Ne luăm amîndoi concediu și le încercăm pe toate...

OSP.: Cred că cei de la întreprinderea din Cîmpina, unde se fabrică sifoanele astea, au necaz pe noi...

BAR.: Bine, dar ce vină are clientul?...

OSP.: Pentru client am găsit: — Casaaa! Marchează un borviz!

DAN GR. MIHĂESCU

DOGARIADA

(Epopee)

Întreprinderea „Stejarul” din Buzău execută niște căzi — în capacitate totală de o sută de vagoane — pentru întreprinderea „Vinalcool” din Focșani, la secția acesteia din Panciu.

După executarea lucrării rămîne la secția „Vinalcool” Panciu un dogar, salariat al întreprinderii „Stejarul”-Buzău, spre a supraveghea căzile cît va dura „termenul de garanție”, obligîndu-se cele două întreprinderi în contractul dintre ele să-i plătească dogarului salariul de una mie lunar, astfel: „Stejarul”-Buzău 215 lei, iar „Vinalcool”-Focșani 785 lei.

Și acum începe... epopeea birocrației.

Întreprinderea „Vinalcool”-Focșani depune în cîteva rate la Banca de stat din Buzău, pe numele întreprinderii „Stejarul”-Buzău, salariul dogarului Ilie Mihai din Panciu (pentru aproape cinci luni cît a lucrat) în sumă totală de 3620 lei.

Imediat, după fiecare depunere, întreprinderea „Stejarul”-Buzău i se plînge în scris întreprinderii „Vinalcool”-Focșani că banca nu-i

eliberează suma virată în cont, deoarece îi e virată fără „plan de casă”.

Și dă-i... corespondență:
— Trimiteți plan de casă!

— Nu trimitem plan de casă. V-am trimis banii, — salutare!

Dumneavoastră trebuie să-l plătiți pe dogar, pe statul dv.

— Ba dv., pe statul dv., fiindcă pentru dv. a lucrat.

— Ba dv., pe statul dv., fiindcă dv. ați executat lucrarea.

— O să vă dăm în judecată!

— Ba noi o să vă dăm în judecată!

Și durează această... epopee... de un an de zile, întrecînd în amploare celelalte celebre epopee: Odiseia, Iliada, Eneida și Țiganiada.

Final eroic: Dogarul Ilie Mihai din Panciu ne scrie că — împlinindu-se un an de cînd n-a primit nici un ban și fiind foarte înduioșat văzînd cît se zburciună cele două întreprinderi — ar fi dispus să le mai plătească el ceva, de la el, numai să nu se mai certe.

C. COSTACHE

Urzica a sesizat Sfatului popular al raionului „23 August” o problemă a cetățeanului Lixăndroiu Anton din bulevardul Dimitrov nr. 140, care nu obținea de la spațiul locativ al acestui raion un ordin de repartiție pentru locuința ce ocupa.

La această sesizare a *Urzicii*, sfatul popular n-a răspuns. După

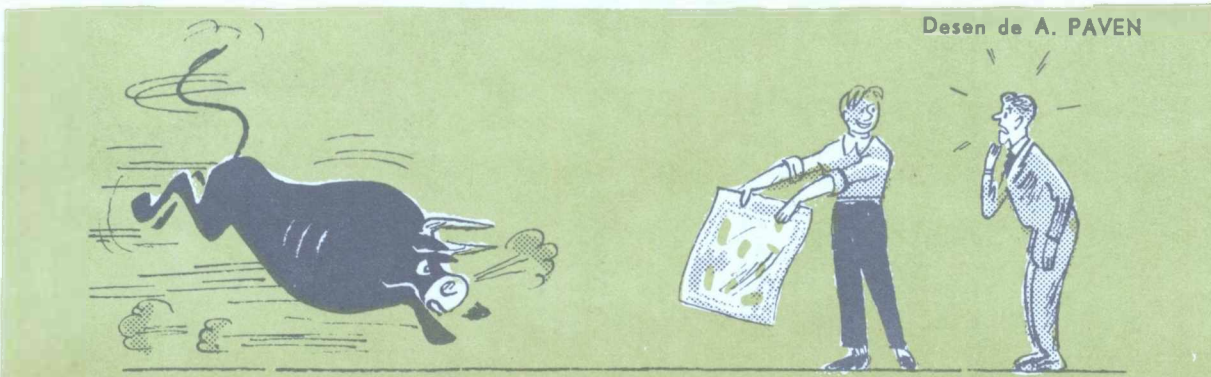
o lună, *Urzica* i-a mai trimis sfatului o sesizare. Sfatul tot n-a răspuns. După încă o lună, *Urzica* i-a mai adresat sfatului o sesizare. De data aceasta, Sfatul „23 August” a... răspuns.

Dar într-un mod foarte original. A trimis *Urzicii*... trei plicuri, toate în aceeași zi de 24 februarie 1960, fiecare conținînd o adresă datată... felurit: una (nr. 91474) datată noiembrie 1959, alta (nr. 682) datată decembrie 1959 și alta (nr. 16305) datată februarie 1960. Într-o adresă zice: Vom rezolva cazul. În alta: Cazul s-a rezolvat. În ultima: Ce ne mai tot sesizați, cînd v-am răspuns de mult că problema a fost rezolvată?

E clar: trimițînd trei adrese datate felurit, în trei plicuri datate în aceeași zi, biroul de sesizări al Sfatului popular al raionului „23 August” n-a urmărit să facă... economie la capitolul plicuri.

A urmărit, desigur, să facă economie la capitolul... seriozitate. Și a reușit.

C.

Desen de A. PAVEN

- Cu ce ai reușit să-l înfurii în așa hal?
- Cu fața asta de masă luată de la restaurant!!

REGULI DE

COMPORTARE

Date fiind numeroasele cereri ale persoanelor care doresc să știe cum trebuie să se poarte „în societate” — publicăm aici câteva reguli de comportare.

Cum trebuie să se poarte un soț manierat

Un soț manierat trebuie să se poarte ca electricianul Liliac Gh. Constantin din satul Ciocoști (comuna Ederile, raionul Cîmpina), lucrător la Sectorul foraj Moreni.

El trebuie să-și bată în fiecare zi soția, cu care are doi copii — unul de trei ani și altul de un an și ceva — și să-i țină, pe cîteșitrei, nemîncăți, procedînd în această privință, elegant: încuindu-le mîncarea.

Cum se vede, un asemenea manierat e un adevărat... maniac. În acest timp, el s-o ducă numai în chefuri, nedînd în casă nici un ban, ba tocînd și banii pe care i-i dă statul ca ajutoare pentru copii.

Procedînd așa, soțul cu asemenea maniere izbuteste să stîrnească și indignarea vecinilor: Costică Scarlat, Ion Nițescu, Dinu Arion, Nicolae Dinescu și Florea Scarlat.

Și dacă respectă în acest chip regulile de comportare, un asemenea soț poate fi sigur că va avea repede de a face și cu alte coduri: cu codul familiei și cu ... codul penal.

Care e cea mai pedagogică metodă de a-i bate pe școlari

Să bați un elev, doi, pentru vreo vină reală sau imaginară, e o metodă veche și înapoiată.

Cea mai pedagogică metodă e să-i bați pe... toți elevii unei clase! Această metodă o aplică tovarășul Boariu Aurel, directorul școlii elementare din comuna Monor, raionul Reghin.

Dispărîndu-i elevului Drăgan Vasile din clasa a 5-a un stilou și fiind căutat înghiozdanele tuturor elevilor, dar nefiind găsit, tovarășul director a recurs la o metodă mai științifică: procurîndu-și patru bețe solide, i-a bătut cu ele la spate pe toți elevii din clasă.

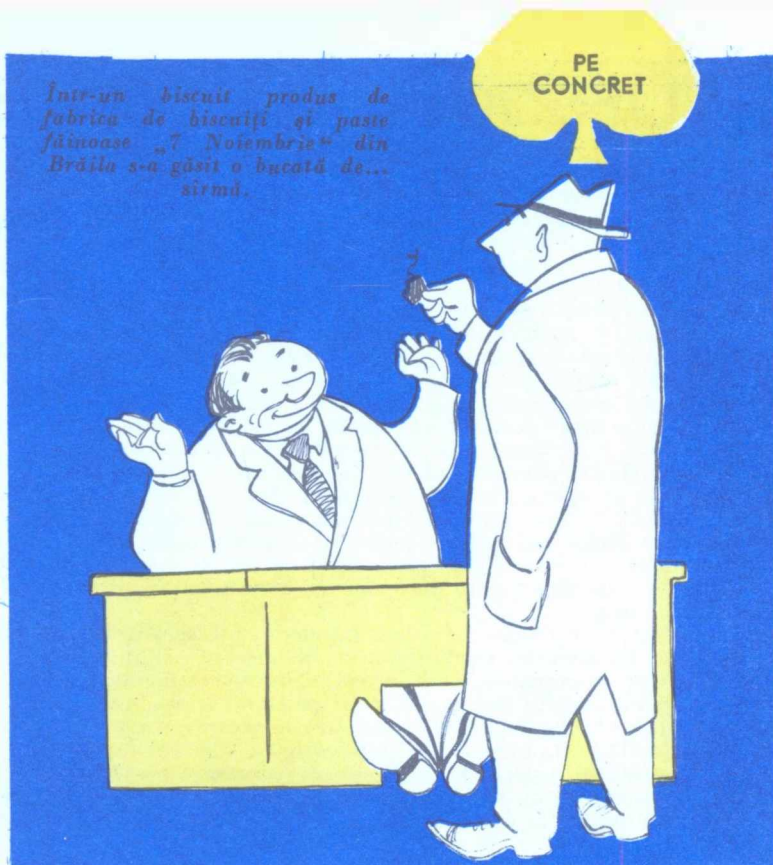
Că nici prin această metodă, stiloul dispărut n-a fost găsit, dar în schimb s-a găsit... ac de cojocul pedagogului bătăuș, fiind sancționat disciplinar, — sint chestiuni secundare.

Principalul e că, din punctul de vedere al prezentului cod al regulilor de comportare, metoda oferă educatorilor avantaje: cînd pedagogul e foarte ocupat bătîndu-i pe elevi la spate, nu mai are timp să-și bată el... capul cu propria educare.

Cum trebuie să se poarte o doamnă, cînd se află la țară

O doamnă oarecare se poate purta, la țară, oricum. Dar o doamnă... doctoriță are anumite obligații. O asemenea persoană, ca spre pildă doamna doctoriță Manolescu Delia — care a fost numită de curînd la circumscripția medico-sanitară din satul Antonești (raionul Olteni, regiunea București) — e obligată să se poarte manierat și elegant.

De fiecare dată, cînd doamna doctoriță sosește în gara Rădoești (care deservește cele trei comune ale circumscripției medico-sanitare: Antonești, Licurici și Rădoești) domnia-sa trebuie în primul rînd să-și spele de noroi încălțămîntea. Această operație trebuie făcută cît

— Tovarășe, noi nu răspundem de plusuri, ci numai de lipsuri!

Desen de V. VASILIU

mai distins. Adică nicidecum cu apă din vreo mică băltoacă de la rigola peronului, ci numai cu apă curată de la fîntîna din gară. Se procedează astfel: doamna doctoriță scoate din fîntîna o găleată cu apă cristalină, înmoaie în găleată o cîrpă cu care începe să-și spele de noroi încălțămîntea, ferindu-și elegant mînușitele de atingerea cu glodul, apoi bagă iarăși în mod igienic în găleată cîrpa, acum murdară de noroi, și o mai bagă o dată, și iarăși își spală cu ea în mod manierat încălțămîntea, și iar mai vîră în mod sanitar cîrpa noroioasă în găleată, și mereu așa, pînă ce tot noroiul de pe încălțămîntea dispăre și e... transferat în găleata fîntînei, din care beau, apoi, igienic, apă, oamenii. După aceea, doamna doctoriță pleacă — distinsă, elegantă și manierată — mai departe.

Cît de... departe va putea merge doamna doctoriță cu o asemenea comportare... medico-sanitară!

C. CRISTOBALD

(După corespondențe de la tovarășii ION PICAN, Moreni; TARȚA VIOREL, Reghin; ROMANIUC VASILE, gara Rădoești).

Desen de GH. CHIRIAC

CULMEA BUNEI CUVINȚE

DEOSEBIRI ȘI ASEMĂNĂRI

În cele ce urmează, prezentăm cititorilor *Urzicii* deosebiri și asemănările dintre unii salariați din orașele

lor li s-a repartizat un mic spațiu în... *Urzica*.

... și Techirghiol

Rîmnicu-Vîlcea...

Prima asemănare între Volintiru Alexandra și Călin Maria este aceea că amîndouă sint taxatoare pe autobuzele — să le trăiască — din Rîmnicu-Vîlcea.

Prima deosebire dintre cele două taxatoare este aceea că, pe cînd prima are mai totdeauna minus de gestiune — la ultimul control i s-au găsit 430 lei lipsă — cea de-a doua are cu regularitate plus de gestiune, Așadar, algebric vorbind, plus de gestiune cu minus de gestiune dă minus, adică lipsuri.

O altă asemănare între cele două taxatoare este aceea că, în urma abaterilor repetate, și una și cealaltă au fost pedepsite pe linie de... autobuz; rectificăm, pe linie administrativă.

Deosebirea este că taxatoarea Volintiru Alexandra a fost sancționată cu „mustrare scrisă cu avertisment”, iar Călin Maria cu „mustrare scrisă”.

Urmează mustrarea de... conștiință.

A treia deosebire între Volintiru și Călin este că prima se învoiește de la serviciu foarte des fără motive serioase, iar ultima vorbește urît călătorilor, asemănarea fiind că ambe-

Deosebiri și asemănări există și între soții Mihăilescu de la Oficiul P.T.T.R. Techirghiol.

Prima asemănare dintre cei doi soți este că ambii lucrează la același oficiu, deosebindu-se prin aceea că Tatiana Mihăilescu e o simplă funcționară, în timp ce Mihai Mihăilescu e dirigintele oficiului.

Nu-i vorba deci de familiarism, ci de... familiuță.

Tatiana Mihăilescu are o comportare inadmisibilă în relațiile cu publicul față de care are izbucniri nervoase, iar soțul ei are față de subalterna sa soție o comportare de... acoperire a lipsurilor.

Deci cei doi salariați se deosebesc prin... comportare și se aseamănă prin... neglijență.

În sfîrșit, o ultimă asemănare între numiții soți este că pentru „activitatea” lor se fac numeroase reclamații care sint trimise acolo unde trebuie „recomandat expres”.

N-ar fi rău dacă pentru deosebirile și asemănările soților Mihăilescu care lucrează la poșta s-ar lua măsuri „expres”.

Eventual chiar și... „fulger”.

ION VAL

URZICA LA CINEMA

Un senzațional film rulează la cinema „Libertatea” din Zalău. (... Ne informează tovarășul corespondent voluntar Sajter Eugen, de la comitetul orașenesc U.T.M. Zalău). Titlul filmului nu-l știm, dar subiectul e formidabil.

Actul I. Un băiat iubește o fată și îi mărturisește fetei dragostea lui, cu atita pasiune, încît... cad spectatorii de emoție de pe scaun. Cînd un spectator care a căzut de pe scaun se ridică și se uită mai bine, constată că n-a căzut din cauza pasiunii eroului, ci fiindcă scaunul nr. 21 pe care stă... n-are un picior.

Actul II. Pe fată o mai iubește un tînăr, care însă e un om rău (personaj negativ) și unelțește ceva în umbră. Tînărul cel bun (personajul pozitiv), aflînd acest fapt, caută să-l dibuie pe rival. În acest timp, spectatorul dibuie pe întuneric alt loc, dar constată că scaunul 282 are numai o jumătate de fund, iar scaunul 218 n-are fund de loc, și se așază omul la întîmplare, pe oricare dintre scaunele de la 311 la 323.

Actul III. După o serie de palpitate peripeții, tînărul pozitiv răstoarnă planurile diabolice ale rivalului său, iar spectatorii de pe locurile de la 311 pînă la 323 se răstoarnă pe spate, deoarece nici unul din aceste scaune n-are spătar.

Actul IV. Incordarea acțiunii e maximă. Cînd tînărul pozitiv e rănit de rivalul său, fata strigă îndurerată: „Ah, mi s-a sfișiat inima!”, iar un spectator strigă alarmat: „Ah, mi s-au sfișiat pantalonii!” Apoi se face lumină și se constată că scaunele din sală sînt prinse între ele cu niște scînduri pline de cuie în care își rup oamenii hainele.

Actul V. Făcîndu-se din nou întuneric, îndrăgostitul pozitiv adresează un dramatic apel iubitei sale, implorînd-o să nu dispere, iar directoarea cinematografului din Zalău mai adresează un apel Întreprinderii cinematografice regionale Cluj, implorînd-o — ca și în celelalte numeroase cereri pe care i le-a adresat în decurs de peste un an — să decidă odată și odată repararea (sau înlocuirea) scaunelor cu pricina.

Actul VI. Deznodămîntul se precipită. Cei doi îndrăgostiți se unesc fericiți, însuși personajul negativ se pocăiește, dovedindu-se pînă la urmă un om cu... scaun la cap, — numai tovarășii de la Întreprinderea cinematografică regională Cluj nu se decid să rezolve problema scaunelor de la cinema „Libertatea” din Zalău.

C.B.D.

Zmeoica cea h a p s î n ă și flăcăul cel isteț

A fost odată într-un sătuc de pe Valea Oltului, anume Robești, un unchieș care avea o fată negrăit de fotogenică. Și venindu-i fetei vremea să se mărite, dădu unchieșul zvon prin raion c-o va da după acel element tînăr, vrednic și cu perspective de dezvoltare care nu se va lăsa tras pe sfoară de zmeoica Maria Giozea, gestionară la cooperativă din sat.

Se duse un flăcău la cooperativă și la teighea o găsi pe fata zmeoicei. Tînărul ceru țuică și fata îl servi cu țoiul, căci o învățase mamică-sa că dacă vinde țuică cu „amănuntul” îi rămîne ei plus cu „ridicata”.

Veni apoi alt flăcău și ceru un kil de vopsea. Îl servi tot fetița zmeoicei, care tocmai se juca pe lîngă lada cu vopsea cu un bulgăre de sare, cu care se jucase și zmeoica mai înainte, scăpînd din cînd în cînd sare în vopsea ca s-o facă mai grea.

Veni și al patrulea flăcău, cerînd un kil de săpun. Îl servi tot fetița, care tocmai se jucase cu etichetele de prețuri, cum se jucase și maică-sa că ameteșo și prețurile și ameteșo și clienții.

În ziua sorocită pețitului, veniră flăcăii la casa unchieșului și fiecare își povesti pățania.

— V-a păcălit fie-sa — le spuse moșul și le talmăci de-a fir-a-păr cum că la cooperativă nu se vinde băutură cu țoiul ca la M.A.T., că vopseaua amestecată cu sare nu e bună pentru vopsit, ci e bună pentru gestionară, și că atunci cînd se încurcă etichetele cu prețuri, se încurcă rău și prețurile, dar se descurcă bine gestionara.

Plecară flăcăii întristați care încotro, iar fata moșului cea cuminte a rămas tot nemăritată din cauză că fata zmeoicei cea rea, care chipurile se joacă la cooperativă, face de fapt jocul gestionarei. Și spune povestea că pînă n-o să vină un Făt-Frumos de la U.R.C.C. Rîmnicu-Vîlcea care să vadă cum zmeoica înșală lumea prin intermediar, adică prin fiică-sa, fata moșului cea cuminte tot nemăritată o să rămînă.

Și-am încălecat pe o șa și v-am spus povestea mea, dar mai bine ar încăleca urgent Făt-Frumos de la U.R.C.C. pe tren ca să lămurească povestea asta din Robești care nu-i de fapt povestea mea, ci povestea gestionarei, care de n-ar mai fi nu s-ar povesti.

ANDREI BART

Zicători interpretate

(Versiune inedită)

Ziua bună se cunoaște de dimineață... dacă nu-i ceață.

Ciinele care latră nu mușcă... dar deranjează vecinii.

Cînd pisica nu-i acasă... nu are rost s-o căutați, deoarece e cu siguranță plecată. Dacă nu faci foc, nu iese fum... în schimb țî-e frig.

Calul de dar nu se caută la dinți... s-ar putea să muște.

Rufele murdare se spală în familie... în apă caldă însă e mai sigur.

Cu o floare nu se face primăvară... și nici nu se face să vă duceți în vizită. Cumpărați măcar două.

Omul gospodar își face iarna car și vara sanie. Bine! Foarte bine! Dar primăvara și toamna ce face?

Greu la deal cu boii mici... dar să vedeți cu bicicleta.

Primăvara

Explicații de sezon pentru uz public

Banca din parc: Suportul destăinuirilor.
Felinar: Reprezentantul permanent al lunii pe pămînt.

Flori: Plante frumoase. Se dezvoltă numai dacă au apă, căldură și... tăblițe pe care scrie: „Nu rupeți florile! Amenda se plătește pe loc”.

Grădinar: Cosmeticianul parcului.

Îndrăgostiți: Simbolul secției de „Stare Civilă”.

Parc: Suprafață brăzdată de alei pe care adulții circulă ceasuri întregi, copiii aleargă fără întrerupere, mamele strigă la ei, iar megafoanele transmit rumbe. Pe scurt: loc de odihnă.

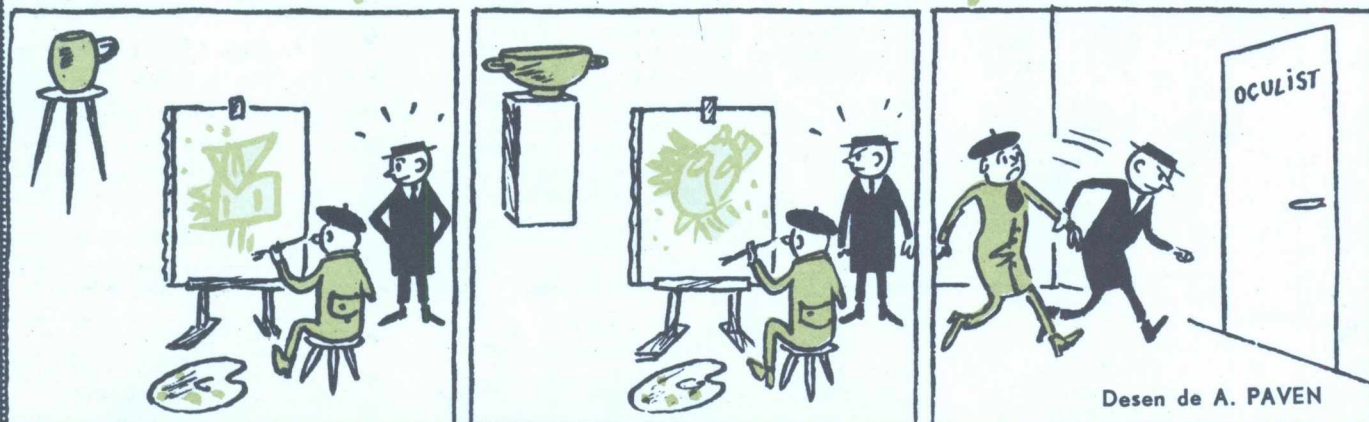
Semințe (coji): Mătreata parcului.

Statuie: Fotografie din epoca de piatră.

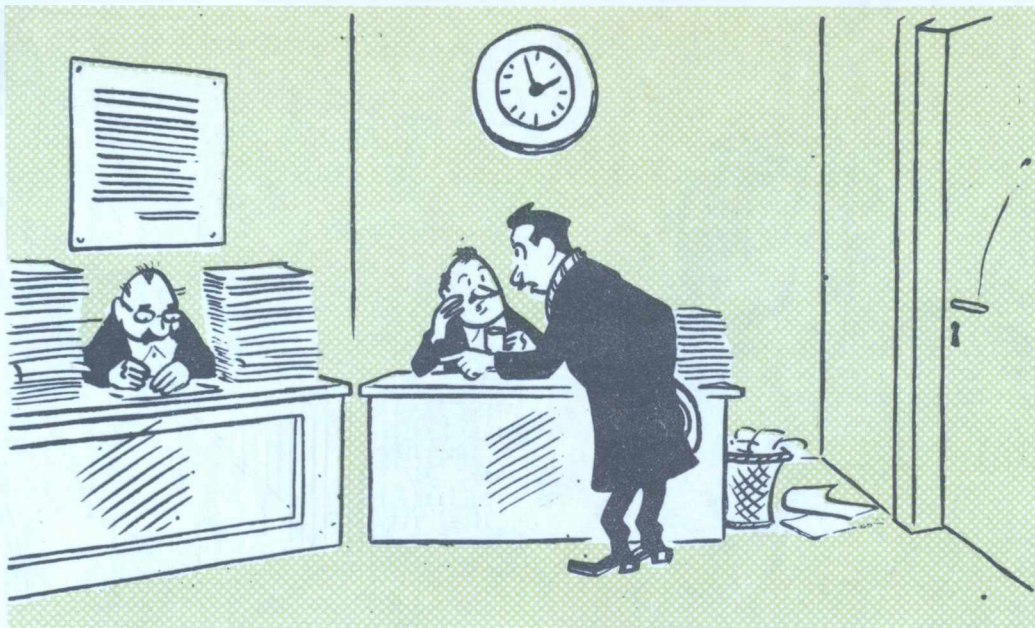
DAN MANOLESCU

5

Peripețiile lui Nae și Familie

Desen de A. PAVEN

— Auzi, de azi-dimineață și pînă acum a rezolvat trei cereri! Dumneala nu spul nimic?!
— Cum să nu! Chiar adineauri l-am spus: las-o mai domol, Vasile, că te dai gata!

Desen de FRED GHENĂDESCU

DRAGĂ URZICO

URZICUȚO,

La noi, în comuna Pietroșani, raionul Curtea de Argeș, a luat ființă o brigadă artistică de agitație. Brigada a fost sprijinită de cadrele didactice din comună, în frunte cu directorul școlii, tovarășul Iacobescu Gh.

Dar acest sprijin a durat exact pînă în momentul în care brigada a început să scoată la iveală năravurile și lipsurile unora și altora, în frunte cu tovarășul Iacobescu Gh. Va să zică, toate au mers bine pînă la... critică. Ce s-a mai întimplat? Toți cei criticați (și aveau de cesă fie), în loc să se îndrepte (și aveau ce să îndrepte) s-au supărat foc (și n-aveau de ce să se supere). Dar cel mai aprins dintre toți este tovarășul Iacobescu Gh., care de atunci n-a mai vrut să audă de brigadă (și avea ce să audă), ba a căutat să-i convingă pe toți că o brigadă care critică trebuie desființată, că altfel nu-i de trăit. Ce ne trebuie critică în comună? Să afle toată lumea că tovarășul Iacobescu Gh. are „familiuțe” în școală și la sfatul popular? Să știe toți că are apucături învechite, că nu-și respectă colegii și pe consăteni, că umblă cu intrigi și nu conduce școala cum trebuie?

De cînd a fost criticat, tună și fulgeră contra brigăzii și n-a mai călcat pe la căminul cultural. Brigada a fost totuși promovată în faza regională a concursului și fără concursul tovarășului Iacobescu Gh., care deși ignorează munca culturală, va fi și el promovată... în paginile *Urziciei*.

I. Vasilescu
comuna Pietroșani, raionul
Curtea de Argeș

URZICO,

Avem și noi un „Marinică”, la întreprinderea „Muncitorul Liber” din Bacău. Marinică al nostru, ce e drept, nu întirzie la serviciu, dar în ceea ce privește rebuturile, — puțini Marinici ar putea să-l întreacă. Dacă într-o singură zi, lucrînd la îndoirea șuruburilor de fundație pentru ancorarea turelor de foraj, a rebutat 67 bucăți în greutate de 356 kg fier, îți închipui, Urzicuțo, ce procente poate să realizeze într-un an! Știi cum reușește el aceste performanțe? Lucrează cu metal supraîncălzit și totuși rămîne complet rece... față de observațiile controlorului de calitate.

Pe Marinică al nostru îl cheamă Iancu Carol și ți-l prezentăm și ție, fiindcă ne-am gîndit că e păcat ca un element ca el să nu fie „popularizat”, mai ales că prin metoda lui lucrează pentru trei întreprinderi deodată: pentru noi, pentru I.C.M. și pentru *Urzica*.

Un grup de muncitori de la Întreprinderea „Muncitorul Liber” — Bacău

Secția forjă de la Uzinele „23 August” lucrează masiv. Despre asta s-au convins strungarii secției mecanice, care au primit de la secția forjă 100 bucăți inele înălțătoare, pentru vagoane cisternă.

Inelele sînt otit de masive, înecî fiecare cîntărește de patru ori mai mult decît piesa finită, astfel că prelucrarea la strung necesită un timp mai îndelungat și se pierde nu numai timpul, dar și surplusul de metal.

Secția forjă, cînd e vorba de inele pentru vagoane, face butuci-inele. Lucrează, cum s-ar zice, cam din topor.

Ce e de făcut, dragă Urzico? Aici e vorba de economie, la timp și materiale. Fă-le tu tehnologii acestei secții o critică, dar fără... economie.

Ghercioiu Ion
Uzinele „23 August” — București

DRAGĂ URZICO,

Lucrînd în cadrul Complexului Școlar Predeal, sora medicală Szöcs Vilma este foarte pricepută în tratarea diverselor boli. Astfel, ea tratează o fractură cu cea mai mare ușurință: îl întreabă pe bolnav dacă îl doare și, foarte grijulie, îl ajută să plece la spital, însoțindu-l pe drum.

Așa a făcut și în cazul elevului Topolinschi Gh., care suferise o fractură a claviculei. L-a întrebat dacă-l doare și a plecat cu el să-l interneze în spital, la Orașul Stalin. Pe drum însă, sora Szöcs Vilma și-a adus aminte că are niște treburi pe la Timiș și, cum interesele ei personale nu trebuie să sufere, l-a lăsat pe elev să-și continue singur drumul. Acesta a nimerit la spital, dar nu i s-a făcut internarea, așa că și-a purtat sănătoasă fractura mai departe, întorcîndu-se în gară unde a stat o noapte întreagă.

Cu chiu, cu vai (că așa sînt fracturile) a reușit băiatul să fie totuși internat și să i se facă intervenția chirurgicală necesară. În acest timp, cînd pe elevul Topolinschi Gh. îl durea umărul, pe sora Szöcs Vilma n-o durea nici capul. Se vede însă că tot suferă ea de ceva: are o amnezie parțială față de îndatoririle profesionale, deși n-o doare nici... fractura altuia.

N-ar strica, dragă Urzico, să-i faci un tratament care s-o lecuiească.

C. Sandu — Predeal

Epigrame și epitafuri

Unui veșnic „îndrăgostit”.

„Ești genul meu” — i-a spus sub clar de lună
De încîntare și candoare plin
Uitase însă, fiind distrat să-i spună
Că „genul lui” e genul... feminin.

Unui scriitor preocupat numai
de personaje din trecutul îndepărtat.

Acum aproape e de țel:
Între străbuni e pus și el.

I. Lan

Epitaf unui ceasornicar.

Cîte ceasuri reparase
tot stricate au rămas;
dintre toate îi sunase
numai... cel din urmă ceas.

Mircea Codrescu

Unui profesor de astronomie care
întîrzie la ore.

A spus un elev: „În fine
Azi predă despre eclipsă”,
Dar văzîndu-l că nu vine,
„Azi predă despre... o lipsă”

Unui salariat care „sare” peste
șefii direcți și se adresează di-
rectorului.

El nu discută cu oricine
Și nici în văzul tuturor
Directorul să afle-i bine
Că la servicii e... săritor.

Unui halterofil codaș.

Vezi bine că găsești o scuză
Și ne explici ca-n alte dăți
Că-n acest sport nu poți fi primul
Fiindcă e plin de... greutăți!

Dan Căpruciu

Unui scriitor care a criticat
anumite texte de muzică ușoară,
fără să le cunoască suficient.

Chiar de n-ai auz fără pereche
Poți să fredonezi un slow, un vals.
Dar cînd textul prins după ureche
Te pornești să-l critici, sună fals.

Doina Danielescu

„URZICA”

REVISTĂ BILUNARĂ DE
SATIRĂ ȘI UMOR

Redacția: Calea Victoriei nr.25

Telefoane:

Secretariat 15.38.56;

Secția scrisori 14.60.34;

Secretariat de redacție

14.28.15;

Interurban 27

Prezentarea grafică:
STIX CIUVETESCU

TIPARUL EXECUTAT LA
COMBINATUL POLIGRAFIC
CASA ȘCINTEI „I. V. STALIN”
BUCUREȘTI

HISEUL 5

- Mai e mult de așteptat, maică?
- Nu! Mai are o coadă și apoi venim și noi!...

urzica

ANUL XII - Nr. 9 ● 20 MAI 1960 ● 16 PAG. - 1,50 LEI